

Ляшенко Д. М., ст. гр. ЕП-15-1, науковий керівник – асистент Целякова О. М.

ТЕХНОЛОГІЇ ВРЕГУЛЮВАННЯ ПОЛІТИЧНИХ КОНФЛІКТІВ

Запорізька державна інженерна академія, кафедра філософії та суспільних наук

Політичні конфлікти існують з часів появи політики та політичної боротьби. Розглянемо що ж таке політичний конфлікт.

Політичний конфлікт - це протиборство політичних суб'єктів, обумовлене протилежністю їх політичних інтересів, цінностей і поглядів, суперечністю між суспільством як цілісною системою і політичною нерівністю включених в неї індивідуумів і груп. Поняття політичного конфлікту означає боротьбу одних суб'єктів з іншими за вплив в системі політичних відносин, політичний статус соціальних груп доступ до ухвалення рішень, пристрій владних інститутів, розпорядження ресурсами, монополію своїх інтересів і визнання їх суспільно необхідними — словом, за все те, що складає владу і політичне панування.

Об'єктом політичного конфлікту є державна влада, предметом — боротьба за володіння нею, устрій владних інститутів; політичний статус соціальних груп; цінності і символи, які є базою політичної влади тощо.

Найчастіше в конфліктології розглядають два основних варіанти закінчення конфлікту - досягнення примирення сторін або їхня непримиренність, тобто створення безвихідної ситуації, нерозв'язності конфлікту.

Мирне врегулювання конфлікту, яке можна досягнути такими способами: досягненням компромісу на основі збереження вихідних позицій заснованих на взаємних поступках; зняттям конфліктного протиріччя, оскільки виснажені ресурси конфліктуючих сторін, що унеможливує продовження суперництва; знайденням в ході суперечки взаємоповаги сторін, розуміння прав та інтересів суперника. Найчастіше цей шлях примирення пов'язаний не з однобічним нав'язуванням волі, а з активністю обох конфліктуючих сторін.

Примирення на основі примусу, що дозволяє одній із сторін ігнорувати аргументи суперника. Сутнісними характеристиками такого нав'язування однією із сторін може бути наступне: перевага (збережених, придбаних) сил і ресурсів з однієї сторони і їхній дефіцит з іншої; ізоляція однієї сторони конфлікту, зниження її статусу, а також інші стани, що свідчать про ослаблення її позицій, про поразку, як наслідок нанесення їй відповідно до правил гри; знищення, усунення ворога, в результаті чого, мир встановлюється під час відсутності ворога.

Але силове примирення може бути ефективним тільки в екстремальних ситуаціях, які потребують швидких і рішучих дій щодо силового розведення сторін. В інших випадках він може лише загострити кризу і навіть призвести до війни.

Отже оскільки саме при мирному вирішенні конфлікту йде вирішення його суті, воно є більш бажаним в порівнянні з силовим.

